

Tomaji Attila

MESE A HÓESÉSRŐL

„*Boldogok, akik sírnak...*”
(Mt 5,4)

Lassan, egészen lassan sötét lett,
megszoktuk már, hogy ragyognia
máshol is kell. Ő csak füttyörészett,
s alig ment messzebb, saroknyira,

mégis oly távolinak tűnt, mintha
sose láttuk volna. Lombok, ágak
takarták az arcát, szárnya nyitva.
Köd tapogatta végig a fákat.

Elnehezült verő szívünk. Törékeny
ég alatt csak álltunk, apró bábuk,
eltévedtünk mind a sötét ölében,
egymás vékony árnyékát se láttuk.

Akkor szelíden hullni kezdett a hó.
Újra gyöngé fényt kapott az arcunk.
Közelebb jött valami vigasztaló,
mire gyengéden támaszkodhattunk,

de mint unott napon a téli árnyék,
épp hogy mozdultunk. Már alig éltünk,
pedig hívott a hó, a közös játék,
s maradt nyomunk is hátra, a léptünk.

Boldog volt, mert sírt egy nemzedék.
Nem vigasztalta dermedt hajnal.
Boldog? Sírt, hisz haza sose ért.
Messze, füttyörészett egy angyal.